

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488153

Pro die quinta Meditatio prima. De peccato veniali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60272)

hac unquam defleſte aut retrocede, ſed
potius generoſo & contrito animo ad De-
um clama cum Auguſtino pariter pœniten-
te: *Hic ure, hic ſeca; hic mihi non parcas, modò
in æternam parcas:*

Tu Domine, per ſanctiſſimas pœnas tuas,
quas ego indignus recolo, & per ſanctam
cruceſ, & mortem tuam libera me de pœ-
nis inferni, & perducere digneris, quò per-
duxiſti latronem tecum crucifixum: qui cum
Patre & Spiritu Sancto vivis & regnas &c.

*Dies quinta**Meditatio Nona.**De peccato veniali.*

Cùm viri Eccleſiaſtici, & Religioſi juxta
finem ſuæ vocationis, & conditio-
nis debeant eſſe norma ſui gregis, &
ſpeculum ſæcularium, cordi habere debent,
ut, quantum divinâ gratiâ adjuvante poſſunt,
vitam ducant innocentem, & omnis maculæ,
ac culpæ etiam levioris expertem, eò ipſò,
quòd dignitas ſtatûs Eccleſiaſtici omne pec-
catum, licet de ſe veniale, ac leve, gravius
reddat, & ſæcularium peccata plurimum ſu-
peret, juxta doctrinam Concilii Tridentini

L s

Seſſ.

Sess. 22. c. 1. *De reform. Clerici levia etiam delicta, quæ in ipsis maxima essent, effugiant.* Hac de causa proponuntur hac die meditationes binæ de peccato veniali, ut Clericus ingentem horrorem, & odium contra illud concipiat, tanquam summè contrarium suo statui ac professioni, quæ ipsum adstringit ad ducendam vitam ab omni nævo immunem, & illibatam, ut declarat *Cassiodorus L. 8. Epist. 24. Professio Clericorum vita cælestis.*

Per soluta oratione præparatoria meditationi præmitte sequentia duo præludia.

1. Objice menti tuæ per imaginationem animam tuam instar ægroti debilem, viribus exhaustam, enervem, omni vigore destitutam, æstu febrili, & heciticis symptomatibus tot peccatorum venialium, à te deliberatè, & consideratè commissorum fractam, & exsuccam, quæ omnia licet vitam animæ, nempe gratiam sanctificantem non auferant, tamen ad eam amittendam, & mortem per peccatum mortale incurrendam disponunt.

2. Ad Deum, tanquam tuum medicum confugito, & cum contra morbum tuum remedium præstantissimum sit futurum cognitio morbi, & causæ morbi, pete lumen à Deo ad obtinendam hanc cognitionem, ut hæc tam periculosa infirmitas non sit ad mortem. In hunc finem clama ad ipsum cum Propheta Psal. 12. *Illumina oculos meos, ne unquam obdormiam in morte.* vel Ps. 6, *miserere mei*

mei Domine, quoniam infirmus sum, sana me domine. Hæ ipsæ erunt preces jaculatoriæ hoc tempore matutino.

Meditatio dividitur in tria puncta. 1. Malitia. 2. Effectus. 3. Pœnæ peccati venialis.

Punctum primum.

Considera peccatum veniale in se ipso, & ejus naturam, & deprehendes, ejus malitiam non esse tam levem, ut fert communis opinio; quacunq; tandem ex parte illud contempleris, sive ut oppositum Deo, sive ut contrarium proximo, sive ut noxium animæ tuæ.

1. Peccatum veniale non est malum, ut tu tibi forsitan imaginaris, nullius, vel exigui momenti: ne te decipiat communis ejusdem nomenclatura: est malum grave, magni ponderis, & momenti; leve dici nunquam potest, nisi quando in comparationem venit cum peccato mortali; sicut plumbum dici potest leve, auro comparatum: & sicut parvus dici potest collis monti collatus; & sicut terraqueus globus totus parvum punctum dici potest, coelis & universo compositus ac oppositus. Perpende itaque, & pondera unicum peccatum veniale, prout in se ipso est, nullo habito respectu ad aliquid extra peccatum
venia-

veniale, & invenies illam gravitatem, quæ non elucebat ex illa comparatione.

Sufficiat hoc dixisse, & deprehendisse, quòd peccatum veniale Deo summopere displiceat, molestiam, aversionem pariat; quòd si non sit verus aliquis contemptus divinæ Majestatis, est tamen vera oppositio divinæ voluntati facta; & si etiam permitteretur, Deum non propriè per hoc offendi aut contemni, quamvis oculatior theologia, & strictior ascesis doceat, omne peccatum veniale esse veram aliquam DEI offensam, verum aliquem Dei contemptum; tamen certum, & extra dubium est, quòd per hoc homo inducatur ad Deum longè infra condignum, & infra infinitam ejus dignitatem ac meritum, æstimandum. Est igitur hoc peccatum grande malum, & quidem Deum concernens, malum superioris & divini ordinis, oppositum divino beneplacito, perfectæ hujus, & aliorum divinorum desideriorum adimplenti: hinc non potest vocari absolutè malum leve. Pluris æstimandum est, Dei voluntatem æquissimam perfectè, & ad unguem impleri, quàm felicitatem creaturarum omnium conservari, & augeri; atque adedè majoris considerationis, & momenti erit, Deo vel in re minima displicere, quàm infelicitas aut destructio omnium creaturarum.

Si posses procurare totius mundi salutem unius peccati venialis impendio; si posses
omni;

omnibus damnatis evacuare infernum vel unicam mentis evagationem, dum preces Canonicas recitas, voluntariè ac deliberatè admittendo, ne talem quidem levissimum, ut tu censes, defectum admittere liceret: minus malum est, permittere, ut tot creaturæ æternùm pereant, & æternùm infernalibus concrementur incendiis, quàm Deum vel levissimè offendere, ac lædere: & tu adhuc credes, ac dices, leve malum esse illud, quod suâ gravitate præponderat cui-cunque pœnæ acerbissimæ, ac gravissimæ, etiam æternùm duraturæ?

Utique pro tam levi malo peccatum veniale non habuit Sapientia incarnata, quæ optimè impensum credidit immensum thesaurum sui pretiosissimi sanguinis, dum illum divinæ justitiæ obtulit ad expungenda omnia debita, ab hominibus, non solùm per peccata mortalia, sed etiam per venialia contracta: etiam peccata venialia fuerunt Christo mortifera.

Admirare cæcitatem & errorem tuum, quòd hæctenus peccatum veniale pro re nihili, & potius pro peccati umbra, quàm pro peccato habueris; pro re levissima malum tam grave ac tanti ponderis; obstupesce propriam temeritatem, qua toties tam invisum spectaculum divinis oculis objecisti; agnosce & fateri te filium ingratum, vix filii nomine dignum, qui solùm illas offensas vitare studet, ob quas è domo paterna ejici,

ejici, & hæreditate privari possit; interim minoribus offensis minimè abstinere, licet patri magnopere displiceant, sed has quotidie audacter iterat, solum ut indomitis suis cupiditatibus obsecundet. Propone, quòd imposterum esse velis filius Deigeni- nus, moriger, reverens, & patris amantissi- mus; & veniam pete tot hæcenus commis- sorum defectuum, tot offensarum, & in- gratitudinum.

2. Vir Ecclesiasticus fervens, & zelosus plurimùm confert ad accendendum, & pro- movendum studium virtutis, & Christianæ pietatis in sæcularibus, præsertim suæ curæ commissis: nihil est, quod alios magis ad pieta- tem, & Dei cultum assidue instruat, quàm eorum vita, & exemplum, qui se divino ministerio dedi- cârunt, cum enim à rebus sæculi in altiorem sub- laci locum conspiciantur, in eos, tanquam specu- lum, reliqui oculos conjiciunt, & ex eisque sumunt, quod imitentur. Concil. Trid. Sess. 22. c. 1. de Reform. è diverso, si tu immemor tui sta- tûs, & professionis, vitam ducis liberam, dissolutam; tuo genio litas; cupiditatibus tuis fræna laxas; in obsequio divino, tuis- que functionibus Ecclesiasticus languidus, tepidus, ac frigidus es, impeditur & deper- ditur omnis fructus, qui hauriri & colligi poterat ex aliis, & præsertim ex ejusmodi non pastoris, sed mercenarii oviculis, cum ingenti divinæ gloriæ detrimento. Nullum ab aliis majus præjudicium, quàm à sacerdotibus sole.

tolerat Deus, quando ipsi peccamus, qui compesce-
re peccata debuimus. S. Gregorius homil. 17. in
Evang.

Si tu otio torpeas, acedia & desidia elum-
bis, cupiditatibus terrenis fasciatus, qua-
lem vigorem & robur spiritus à te, qui ca-
put es, haurire poterunt reliqua membra,
tibi subjecti populi? correctiones, à te ad-
hibitæ, erunt inutiles, verba cassa, & inef-
ficacia, erisque similis matri illi somnolentæ,
de qua libro 3. Reg. c. 3. narratur, quòd
filium suum lac sugentem, ipsamet somno
oppressa, oppresserit. & suffocaverit: tales
matres sunt Clerici illi, si non scandalosam,
saltem tepidam & somnolentam vitam du-
centes, qui per somnum torporis occidunt, & ne-
gligendo opprimunt, quos alere verborum lacte vi-
debantur. Gregorius Moral. L. 21. c. 7.

Cum igitur à Deo ad statum Ecclesiasti-
cum vocatus, & destinatus sis, ut non solum
tuæ, sed etiam proximorum salutis curam
habeas, prout tibi in secunda meditatione
exhibitum fuit, serio decerne, teporem &
torporem illum excutere, qui te reddit in-
strumentum ineptum ad procurandam salu-
tem animarum, nec tibi unquam persuade-
as, te idoneum futurum ad promovendum
aliorum in virtute profectum, quando pro-
prium tam supinè negligis, & ultimò locò
ponis.

3. Peccata tua venialia, quamvis animam
non spolient pulchritudine, & luce illa cœ-
lesti,

lesti, quam illi affundunt splendidissimi gratiæ sanctificationis radii, nihilominus probabilius sunt offensa quædam DEI; vel saltem repugnant rationi, ac voluntati divinæ, atque adeò continent veram aliquam malitiam moralem; sunt macula; sunt deformitas; sunt perturbatio, ac deordinatio animæ, cui eripiunt vividum illum, & ad obsequium DEI semper promptum spiritum, specialem illam amoenitatem, quæ ipsam gratiam redderet divinis oculis, totiusque curiæ cœlestis.

Pone tibi ab oculos reginam aliquam, quæ in publicum prodeat, facie conspersa fœtente fimo, & undique tetrâ fuligine denigrata: talem se oculis divinis præsentat anima, peccatis venialibus maculata; omnem splendorem ex gratia divina habituali promicantem obsuscantibus. Si erubesceres facie in hunc modum fœdata & conspurcata comparere in platea, in foro publico, cur non erubescis accedere ad altare, immaculatam hostiam DEO oblaturus, adstante tota curia cœlesti, etiamsi probè scias, animam tuam innumeris peccatorum maculis, & sordibus deformatam, & abominabilem redditam, esse? In lege Mosaica Deus Levitarum vel sacerdotum nullum ad altare admittebat, qui vel minimâ maculâ in facie, vel reliquo corpore erat infectus: *homo de semine Aaron, qui habuerit maculam, non offeret panes Deo suo; nec accedet ad ministerium ejus,* §

lippus,

lippus, si albumen habens in oculo, si jugem scabi-
em, si impetiginem in corpore. Levit. c. 21.

Accipe hæc in sensu morali, & desume, quâ integritate morum, vitæ puritate, perfectionis, & innocentia candore illum nitere, & aliis præluere oporteat, qui in ministrum Altaris, in custodem animarum electus, in lucidum speculum, exemplum & exemplar populo propositus est; nimirum ut ne minimâ aut levissimâ quidem maculâ infectam, nec fuligine quidem alicujus peccati venialis, plenâ advertentiâ ac deliberatione admissi illibatam, & sine labe puram conserveat mentem.

Punctum secundum.

Considera peccatum veniale in suis effectibus, quorum aliquos nunc producit in hac vita, alios minatur in futurum & producit in altera vita.

1. à peccato veniali tanquam verò animi morbô eadem incommoda, & mala timenda sunt in anima, quæ in corpore timeantur à morbis corporis. Infirmitas corporalis privat imprimis oculos vivaci & acutâ videndi acie, vultum sano colore, totum corpus suâ agilitate, suo vigore: ita peccatum veniale, licet non omnino excæcet, obfuscat tamen, & hebetat mentis aciem; extinguit, deprimit animæ promptitudinem,

M

&

& alacritatem; tollit, abolet florem illum illimis pulchritudinis internæ, qui illam reddebat modò quodam speciali DEO gratam, & ejus cordi amabilem.

Morbus viribus exhaurit corpus, illudque reddit pigrum, languidum, torpidum, ita ut miser ægrotus ne unicum quidem gressum sine magna difficultate moliri possit. Ita peccatum veniale, præsertim iteratum, debilitat animam, exsugit omnem succum habitibus virtutum acquisitarum, ineptos ipsos relinquens, & exsanguis ad operandum: hinc oritur torpedo, & lassitudo illa ad currendam viam mandatorum, & perfectionis, & vehemens illa propensio ad otium.

Morbus extincto omni appetitu inducit nauseam, & extremam stomachi aversionem erga genus ciborum corporalium, & hinc omne nutrimentum stomacho reluctanti ingestum amittit omnem saporem, nec cor hominis corroborat, aut confortat; sic peccatum veniale tollit famem virtutis, appetitum & orexin bonorum operum, ingentem ac pertinacem relinquit nauseam rerum divinarum, aversionem à spiritualibus exercitiis, studium orationis insipidum, exsuccum, & instar palæ aridum, unde ex hoc aliàs optimo & fortissimo animæ cibo, ex devotionibus consuetis, ac quotidianis, ex Sacramentorum etiam frequentiori usu, præsertim Eucharistiæ, tam parum fructus

&

& roboris hauritur; cùm tamen ex his certò nasceretur intimà quædam animæ nostræ cum DEO conjunctio, & unio; nisi hanc impedirent, & abrumperent, quæ toties interponimus, peccata venialia.

Febri laborans, & qui morbi molestias sentit, nihil ardentius optat, quàm sanari, & febris ardoribus liberari; ut hoc obtineat, non horret deglutire amarissimas pilulas, bolos, aliàsque medicinas; absorbere potiones renitente palato & stomacho; secari venam, spargere sanguinem, ferro & igni se subicere. Si tu ritè perpenderit & cogoveris mala illa ac damna, quæ ex peccato veniali tanquam ex fonte profluunt, nequaquam tibi durum videbitur corruptæ naturæ inclinationibus, & finistris impulsibus, quibus tam frequenter in peccata venialia, salutis animæ tuæ tam noxia præcipitaris, repugnare, & impigrè resistere.

2. Maximum malum, quod morbus corporis in se continet, est hoc, quòd sit dispositio ad mortem, & bujus prodromus: hoc ipsum est, quod malitiam, seu malignitatem peccati venialis, veri animæ morbi auget, nempe quòd ad mortem animæ, id est, ad peccatum mortale disponat, ac promoveat: disponit autem ad hanc mortem spiritualem variis modis ac viis, quas S. Thomas 1. 2. q. 89. art. 2. indicat.

In primis, ait, peccatum veniale disponit ad mortale, indirectè per modum remouentis

prohibens, extirpato omni metu salutari, excusso hoc fræno, prostrata hac sepe pronum est ruere in omnis generis peccata, etiam gravia: sunt autem respectu hominis repagula & fræna adversus peccata gravia, horumque impetum, non solum timor DEI, & pœnarum peccatis gravibus infligi solitarum, sed etiam habitus virtutum, nostra subjectio erga divinam voluntatem, pudor & erubescencia innata cujuscunque peccati. Sed omnia ista repagula, & remedia contra peccatum mortale tolluntur per peccatum veniale, per hoc enim exuuntur boni habitus, probæ assuetudines; ipsam virtutem si non evellit penitus, saltem minuit, ejusque vires elidit; nihil autem magis frangit, & sensim tollit virtutis habitum, per frequens exercitium & usum acquisitum quam non usus.

Peccatum veniale abrumpit debitam illam subordinationem, & subjectionem nostræ voluntatis erga divinam; & dum nos assuefacit divinæ voluntati in rebus parvis repugnare, trahit nos, ut exuto priore salubri horrore, eidem recalcitemus etiam in rebus majoris momenti, eodem fermè modo, quo filius, à juventute sua assuetus in rebus parvi momenti immorigerum, & inobedientem se patri suo exhibere, cum adolevit, omnem etiam in rebus summi momenti exuit reverentiam, & obedientiam.

Iterans

Iterans peccata venialia, & ea velut aquam ingurgitans, sensim deperdit, & extinguit timorem peccatorum, & poenarum, peccatis à tergo imminentium; cum enim liberè peccet, & nullam subsequi poenam sentiat, illud sibimet occinit: peccavi, & quid mihi accidit triste? atque hinc animosumit ad audenda etiam majora, & pejora.

Denique frequens illa, ac quotidiana venialium effrons perpetratio omnem sensim eliminat peccandi ruborem, & pudorem, quem ab initio sentiebamus; nec est probum ullum tam grande & enorme, quod non committere audeat homo, qui frontem perfricuit, & omnem pudorem exiit.

Dæmoni decrescit animus ad hominem tentandum & impugnandum gravius, & audacius, quando advertit, & experitur, quàm generosè repugnet etiam in minimis, quàm vehementer abhorreat etiam à peccatis levibus. Non utique vas ferrimus hostis probæ & exemplaris vitæ Ecclesiasticæ mox ab initio, in ipso limine invitabit ad nefanda quæque, etiam clam tantum, vel palàm cum publico aliorum scandalo: optimè novit astutissimus veterator, se statim cum dedecore repellendum; satis habet, si ab initio vel minimum angulum in tuo obtineat corde, etiam minimum quid, modò sit aliquid; aspectum verbi gratia vel obtutum nonnihil liberiolem, conversationem aliquantulum teneriolem, & solito magis sa-

miliarem, affectum erga temporalia, horumque abundantiam non satis moderatum.

Sed cave, ne dæmoni vel angustissimum angulum, qui vel unguem sit latus, in tuo corde unquam concedas: *Notite locum dare diabolo*, ad Ephes. c. 4. nam si semel expugnaverit, & occupaverit valla, & externa animæ tuæ propugnacula, id est, horrorem, & odium peccati levis; affiliet, & arietabit ipsos muros, id est, odium & horrorem peccati mortalis, & subjugabit totum munimentum cum arce animæ tuæ: *luxit ante murale & murus pariter dissipatus est*. Thren. c. 2.

Tandem omnium validissimum scutum, quo te contra peccatum mortale defendas, subministrat Deus, unicum potenti gratiarum suarum præsidio, & copioso subsidio: verum hæc meritò illis à Deo negantur, qui omni neglectâ curâ & cautelâ, passim in peccata venialia prouunt: hanc quippe poenam merentur tot inurbanitates, ingrattitudines, & petulantia cujusdam animæ, quæ illos solùm errores fugere studet, qui Patrem cœlestem graviter exasperant, & cœlo excludunt, non autem eos, qui ansam dant divinæ justitiæ subtrahendi illis rorem & florem talium gratiarum, & singularem protectionem; vel certè valdè parcâ manu illas imposterum impertiendi: & quid his mediis destitutæ restat animæ, quàm ut in pericula

ricula semper majora incidat, in gravia delicta decidat, & tandem æternum pereat? *qui spernit modica, paulatim decider.* Eccli. c. 19.

His adde peccatum veniale disponere ad mortale non tantum indirectè, sed etiam directè, per modum appendicis ac consequentiæ, nempe in quantum anima assueta toties peccare venialiter sine omni remorsu, consuetudinem & habitum contrahit transgrediendi limites, sibi à Deo præscriptos, omnem culpæ metum exuendi, propriæ concupiscentiæ, quæ nunquam dicit *sufficit*, omnia indulgendi, conscientiam laxandi, & bipatientibus valvis dilatandi; & quia delictiæ solitiæ, & quotidie repetitiæ, tandem nauseam creant, & vehementem orexin ad novas excitant, à minoribus voluptatibus transit jam inescatus animus ad voluptates majores: legitima itaque est illatio à peccatis levibus ad peccata graviora & lethalia; hinc Christus ait Luc. c. 16. *qui fidelis est in minimo & in majori fidelis est; & qui in modico iniquus est, & in majori iniquus est.*

Et hoc longè facilius tunc accidit, quando peccatum veniale unum, idemque objectum respicit, circa unam eandemque materiam versatur; quo in casu peccata venialia toties iterata, in unum cumulum quodammodo concresecunt, & pondere suo animam depressam, tandem in abyssum peccati mortalis demergunt: ita Judæ accidit, qui primò

M 4

leve

leve quid de communibus eleemosynis decerptum suis consanguineis donans, uti cum pluribus docet Hugo à S. Victore, tandem eò prolapsus est, ut suum divinum Magistrum perfidè proderet, & triginta siclis argenteis venderet. Poterisne adhuc culpas illas vocare leves, quæ perducunt ad exitum tam funestum & horrendum?

Punctum tertium.

Considera & agnosce peccati venialis naturam ex pœnis, quibus in hac, & in altera vita castigatur & expiatur.

1. Nullas invenire est pœnas in hoc orbe, sive queis corpus affligi potest, quales pœnæ sunt morbi, dolores, paupertas, persecutio, fames, sitis, mors; sive queis torquetur anima, quales sunt tentationes, scrupuli, inquietudo mentis, desolationes, ariditates, obtenebrationes &c. quibus non justè possit puniri quævis etiam minima culpa venialis.

Moyfes & Aaron ambo sacerdotes summi, tam Deo dilecti, à possessione & ingressu terræ promissionis exclusi fuerunt ob exiguam diffidentiam, quam admiserunt in deserto, dum virgâ iteratò duram rupem percutiunt ad eliciendos ex illa limpidos aquarum rivos, quibus Israëliticus populus ardentem pelleret sitim, prout judicat S.

Gre-

Gregotius Papa ad Leandrum Episcopum
Hispalensem scribens.

Nadab & Abiud sacerdotes recens inau-
gurati, & prima vice peragendis juxta suum
officium functionibus sacris admoti, negli-
gunt, fortassis ob ignorantiam, certè per
incuriam, cæremoniã aliquã à lege præ-
scriptã; mox atabo morte subitanẽã puniti,
ante arã divinæ justitiæ concidunt victi-
mæ: hunc ipsum rigorem expertus est Oza,
dum minùs reverenter, quàm decebat,
titubantem à casu sustinere conatur ar-
cam.

Igitur toties meritus es morte puniri, quo-
ties in tuis sacris & sacerdotibus functio-
nibus irreverenter processisti, & contra
præscriptas cæremoniãrum regulas sive rubri-
cas, vel minimum errorem admisisti. Si
Deus te tam severè non punit, nec te toties
in his errantem punivit, ejus bonitati & cle-
mentię adscribendum, cui debitas gratias
referre teneris, quodd mortem omnium acer-
bissimã, & mille tormentis inferendam
commerito pepercerit.

2. In orbe altero punit Deus peccata ve-
nialia igne purgatorio; qui juxta doctrinã
SS. PP. & Theologorum tam atrox & acu-
tus est, ut longè superet omnes dolores,
quibus homo in hac vita torqueri & cruciari
potest. Si cerneres regis filium à patre te-
nerimè amatum, ab ipso patre condemna-
tum, in rogo vivum comburi, annon tibi,

M s

&

& quidem meritò, firmiter persuaderes, grande delictum oportere subesse, quod clementissimum & æquissimum patrem contra tenerrimè adamatum principem filium ita exasperaverit? Fides nos docet, in fornace illa purgatoria ardere longissimo quandoque tempore inter omnis generis dolores acerrimos (mensuram utriusque, tam temporis, quàm dolorum, pro meritis definiente divina Nemese) tot filios Dei dilectissimos, adoptivos, & ad fruendum gloriâ suâ æternâ destinatos; & sæpius ob unicum tantùm peccatum veniale, vel ob partem aliquam pœnarum, pro peccato veniali quoad culpam jam remisso persolvendarum, adhuc residuam, & tamen adhuc tibi persuadere perges, peccatum leve esse pariter malum leve, & pensi non habendum?

Proferresne tu mendacium aliquod, si tibi constaret certo te ad expiandum hoc delictum in ferventis olei lebetem esse demergendum? quæ jam dementia, proferre mendacium, cum certò scias, nisi hanc culpam deleas, dum vivis, post mortem tibi eluendam per flammâs! & fortè non solummodò per flammâs purgatorii temporarias, sed etiam per flammâs inferni æternas; quod tunc evenit, quando post mortem peccator peccatis mortalibus, propter quæ inferno addicitur adjuncta habet etiam peccata venialia, nec quoad reatum culpæ, nec quoad reatum pœnæ remissa; nam sicut pœna pecca-

peccato gravi respondens, in inferno est æterna, ita pœna respondens tali peccato veniali, in inferno pariter erit æterna, cum in inferno nulla, nulla sit redemptio nec à culpa, nec à pœna.

Hæc est tam divi Thomæ Aquinatis, quàm divi Bonaventuræ, aliorumque Theologorum solida doctrina; & tu vilipendes, & contemnes culpam, quæ tam atrociter punitur? disce æquior lance impostero malitiam peccati venialis ponderare; age pœnitentiam in hac etiamnum vita; itidem & frequentissimè veniam à Deo pete sequenti oratione.

Omnipotens æterne Deus, mihi famulo tuo pro tua pietate relaxa peccata vel minima, ut non amplius mihi noceat conscientie reatus ad pœnam quàm indulgentia tuæ propitiationis prosit ad veniam. Per Dominum nostrum &c.

*Dies quinta**Meditatio decima.**De pœnis purgatorii.*

Per soluta oratione præparationi consueta, præmittes Meditationi duo sequentia præludia.
Pri-